

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 17 DE FEBRER DE 1911

NÚM. 1677 ————— ANY XXXIII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

PROBLEMA

¡Dos homes ab una dòna!...
Dels dos ¿qui la péga a qui?

La dòna-aucell

Se diu Helène Dutrieu; es esprimatxada com un lliri-jonc, menuda, aixerida, espiritual, morena y nerviosa, ab uns ulls escrutadors que semblen expressos pera absorvir constantment immensitats d'ensomni.

Tots els veïns de Barcelona l'havem poguda observar a la gropa del seu majestuós corcer ab ales. Tothom ha pogut admirar sa destresa y sa temeritat quan, montada en el magnífic *Blériot*, ha creuat vertiginosa per damunt d'aquesta ciutat, formada de botigues y casinets.

Visió esplèndida. Un halè frescal y confortador d'ardidesa femenina passant triomfalment per sobre un poble que's mor de mascle, de morigerat y de rutinari, febrós, sí, però ab febre de rastrejar eternament entre'l negoci y la política.

De totes les femelles intrèpides que recordem, de totes les heroïnes del perill, per l'abnegació y el desinterès que aquet pugui representar, l'Helène Dutrieu resulta ser la més simpàtica. Mestressa de l'immensa blavor, la dòna-aucell ens ofereix un alt exemple d'alta masculinitat, y no usem repetit l'adjectiu «alt» pel doble sentit de tractarse d'una aviadora, sinó perquè creiem ben sincerament que, en els presents instants, el seu gest professional, la seva acció heroica, assoleix davant del món el caracter d'una suprema missió redemptora.

Ella,—la Dutrieu—ab son ideal posat en el més-enllà y en el més-endalt, ab sa ferma voluntat, guiadora prudent del seu blau somni, es com un símbol-idea de regeneració y de deslliurament pera'l seu sexe; ella'ns fa creure en la possibilitat de dignificar, per fi, l'innoble condició de la majoria de les dònes, que perden la bellesa moral y física, l'alegria y la joventut davant l'aigüera o els fogons, de cap al vetllador o la màquina de cosir...

L'Anatole France, el gran intrepid de l'esperit, el més artista de tots els constructors de belles parafrasis, se plany, ab raó, de que, en gracia a l'Amor, el demi-urg que s'encarregà de la confecció del món no hagués construït a les dònes y als homes semblants a papellones, en comptes de ferlos com els va fer semblants an els micos. Semblants a les papellones, els homes y les dònes no haurien tingut altres mals-de-cap, fins al terme de la seva vida, que cuidar de ser ben hermosos y d'estimarse infinitament. L'Helène Dutrieu ens demostra ab sa daurada ilusió de volar, ab sa irradiant bogeria de devorar espai, que no es del tot irrealizable el planyivol somni del Mestre. Ella, ab els seus vols atrevits y segurs a la vegada, ab els seus viratges ràpids y fermes, ab els seus descensos solemniais y els seus *atterris-sages* gloriosos, ens fa sabedors a tots, y molt particularment a les dònes, que, si be no havem nascut papellones, ens es dable volar; podem ennoblir la vida de l'humanitat sacrificant la de cada hu, si es precis, posant l'ideal ben amunt y ben enllà, y la voluntat y l'esfors en la precisió *relativa* d'un enginyós aparell qualsevol.

La dòna-aucell, la gentil aviadora que avui hostatgem, ab el meravellós espectacle del seu ballet-volant, ve a desensopirnos de l'estat de larva-inconsciència en que'ns trobem y en el qual ens toca executar tota mena de treballs penosos y desagradables; y, desde ran de nubols, sembla dirnos:—Aquest es el vostre destí, infelissos llimacs. Despreneuvs de la llefiscosa crosta de miseria que us envolta. Passeu d'homes a papellons; de l'estat de larva a l'estat d'aeroplà... Digne premi y coronament de la vostra malhaurada existència inferior d'insectes inútils o de reptils repugnants!

Per això la vistosa silueta d'un aeroplà, gracil y elegant

de sí mateixa, ha guanyat en gracia y en interès perquè ostenta la figura d'una ardida donzella, perquè entre les ales de l'aucellet de tela s'hi destaca, com un somris de llum, l'infantívola gorreta blanca de la Dutrieu...

Subjectantnos al sexe femení, es de creure que la dòna, impulsada per la gran fe en el volar, deù sentir, de segur, una major y més agradable sensació a l'enlairarse que en els descensos, per aparatosos y emocionants que siguin y ab tot y proporcionar aquets l'incertiu de la gloria, els clams de les multituds entusiasmaes. Y es que, per forsa, més que un descens-exit y que un *atterrisage*-ovació, ha d'esser una delícia pera'ls esperits forts, com el de la nostra protagonista, l'allunyarse de les petites coses banals pera anar a fondre's en el blau infinit; deixar cent mil ànimes pendent del seu maniobrar, cent mil cors sospenent el batec a cada atrevit viratge; contemplar al seu etern tirà, l'home, als seus peus, petit, minúscul, insignificant; sentirse molts colzes per damunt de les vanitats dels poderosos y de les ambicions dels miserables...

Imagineuvs per un moment un exèrcit de dònes-aucells dominant els aires, ensenyorintse del punts estratègics, aixordantnos ab els motors, a tota marxa, passant per sobre'ls nostres caps, ridículament ensoperbits... El poderiu aeri de la bellesa y de l'astúcia!... Trista situació la nostra, la dels homes!

No recordo quin aviador era que deia que, a l'assolir una gran altura, cor-près per un invencible horror al buid y a la soletat absoluta, sentia fortament arrelada l'obsessió de la caiguda. Potser sí; potser això els passa irremeiablement a tots els homes; però la gentil dòna-aucell que avui hostatgem els barcelonins no'ns l'ha feta encara, aquesta confessió de defalliment. Y, entant no'ns la fassi, volem creure que les senyores aviadores tenen el cor més fort que'ls senyors aviadors.

Y no fora, certament, d'extranyar la consistència de la nostra suposició.

L'obsessió de la caiguda!

Les femelles, més fetes a l'amor, al desinterès y a l'abnegació; més subtils, més papellones que'ls mascles, saben que'l perill, com la vida mateixa, no es sinó un feble bateament d'ales; y saben encara una altra cosa: saben que, desgraciadament, són moltes, moltíssimes, les dònes que cauen sense moure's de terra...

FRA NOI

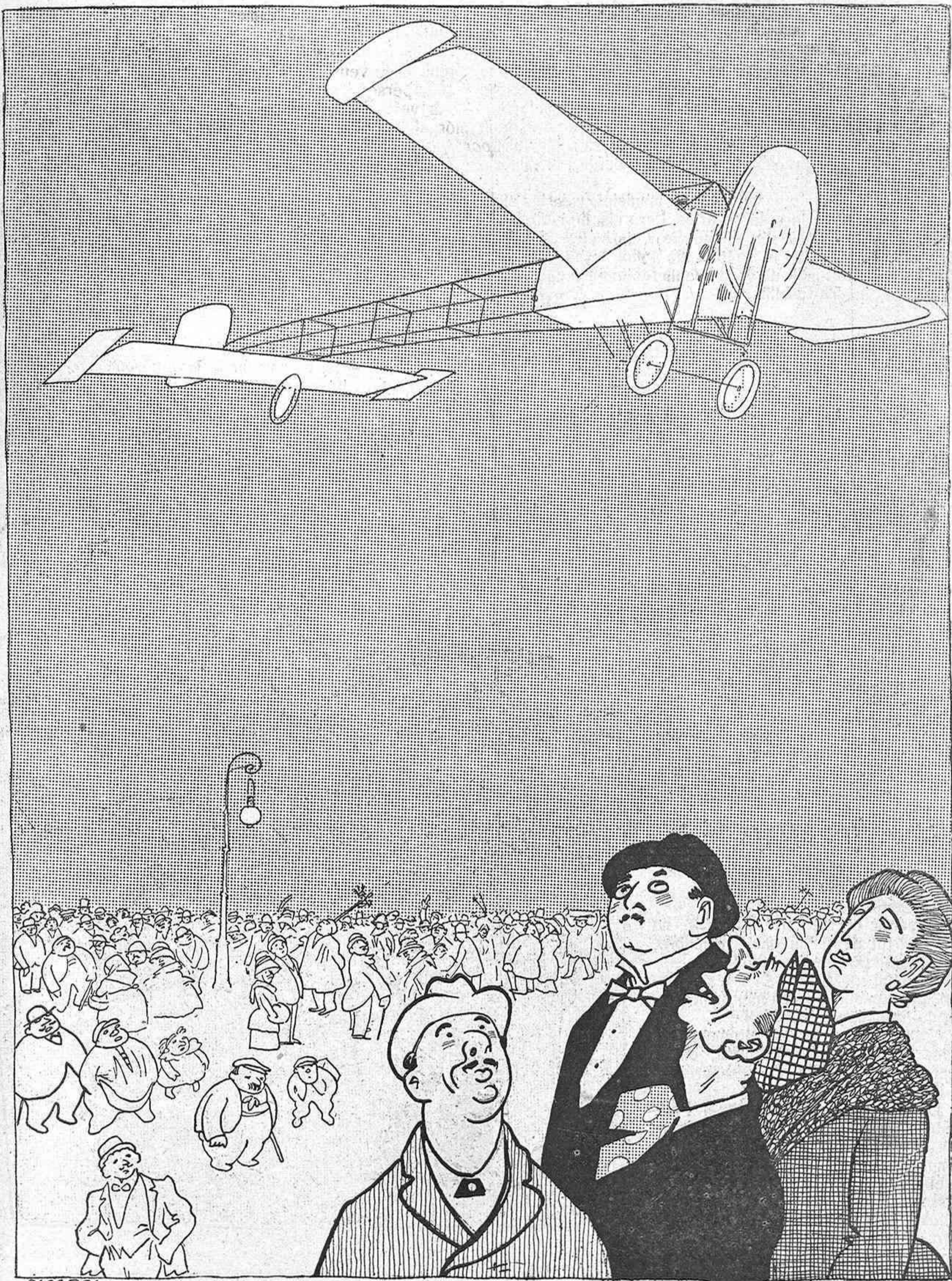

Les eleccions provincials

Una proposició... deshonest

Vagi la nostra sincera felicitació als delegats que en l'Assemblea Municipal de l'U. F. N. R. acordaren rebutjar la proposició de la Lliga pera anar coaligats a les vinentes eleccions provincials. La proposició lligaire era, políticament, una proposició deshonest. Se necessita tot el fetge dels Duràn, Cambó, Prat y Puig pera proposar una coalició, no ja entre'ls antics partits solidaris, sinó també ab els del Comitè de Defensa Social y ab els conservadors d'en Boladeres.

Ens sembla un xic massa fort això de voler tapar ab la capa de l'antilerrouxisme la *sutzura*—diguemho ab aquet mot arcaic—d'una unió ab els elements caciquistes. Se coneix que la gent de *La Veu* ha perdut la... memoria, y ja no's recorda d'aquelles furientes y violentíssimes campanyes que anys enrera feien contra'ls caciquistes barcelonins, que no tenen res que envejar als lerrouxistes, ni com a polítics ni com a administradors.

BADANT

—Vès, quí ho diria que això, que avui ho veiem de franc, l'any passat, per les festes, tot y resultar més bunyol, va costarnos dugues centes mil pessetes!...

Tenia raó en Vallès y Ribot quan deia, en l'Assamblea Municipal, que si s'acceptava la coalició, l'Unió Federal se convertiria en una senyora... polígama, ja que al cap de quatre dies d'ingressar a la Conjunció republicana-socialista, se n'aniria ab els mauristes y ab els ultramontans. Les eleccions provincials no tenen res que veure ab els escandols lerrouxistes de l'Ajuntament. A la Diputació la majoria no està en mans dels radicals, sinó en mans de la conxorxa regionalista-caciquista-carlina, la qual ha agraviat y befat a la minoria de l'Esquerra catalana.

Sí; els lerrouxistes saquegen el municipi, y en les eleccions municipals caldrà enfonzarlos. Però els de la Defensa Social y els mauristes són els autors y els instigadors de la bàrbara repressió de la revolta de Juliol. Y, la veritat: a nosaltres ens sab molt de greu que'ns robin; però encara ens en sab més que'ns fusellin.

les seves aptituts, tan injustament posades per mi en quarantena: vaig veure'l patinar, vaig veure'l muntar, vaig veure'l jugar al *foot-ball* y fins, un diumenge de regates, vareig tenir el gust de veure'l guanyar una copa, regalada per no sé quin alt personatge de Madrid.

Jo, la veritat, encara que profà en la materia, n'estava orgullós de tenir un dependent tan viu en qüestions de *sport*.

Un dia vareig dirli:

—Ja es extrany, vostè que no s'espanta per res, que no hagi provat això de l'aviació, ara que es tant de moda.

En Cinto, somrient, va tancar els ulls.

—Esperi's, esperi's!... Encara no som allà ont anem... Justament me toca la corda sensible...

—Ah!... ¿Es dir que també pensa provarho?...

—Vaya!... Es el meu bell ideal!...—

Al cap de pocs dies vareig tornar a parlarnhi.

—Y de l'aviació ¿què?

—Ja s'acosta, ja s'acosta!...—

Poc ha tardat en complir la seva paraula.

Dilluns, l'aixerit dependent va sortir del meu despaig a les quatre de la tarda... y no ha tornat més.

La raó ja poden figuràrsela.

En Cinto ha volat.

—¿Ab aeroplà?

Un tipo a la moderna

El dia que'l vaig pendre per dependent, ja va dirrho:

—Jo conec tots els *sports*.

—Tots?

—Sense faltarnhi ni un. Patino, guio un auto, munto a cavall, corro en bicicleta, navego a la vela y al rem...—

Com que avui la fanfarroneria es una malaltia tan general, de moment no vareig ferne gaire cas, de les bocades del pobre jove.

—Diu que coneix tots els *sports*— me deia entre mi, rientme de la seva petulancia.—Dèu fer com jo, que també conec en Weyler y el Governador civil, però no més els conec de vista.—

Aviat vareig convence'm del meu error. En Cinto—aixís s'anomenava el meu dependent—no havia exagerat gens a l'anunciar-me les seves aptituts sportives.

Per casualitat, el diumenge següent, passant pel passeig de Colon, vareig veure'l venir, corrent com un llamp, quasi agegut sobre una bicicleta.

—¡Cinto!

Al sentir el meu crit, el xicot, no sé en virtut de quina habil manobra, va aturarse poc menos que en sec.

—¡Hola!... ¿Veu?... Avui les he donades pel pedal. En dèu minuts he vingut de Badalona... ¡Passihobé!...

Y tornant a posar en moviment les rodes de la lleugera màquina, en el temps de dir ¡Jesus! va desapareixer de la meva presencia.

Un altre dia vareig veure'l al Park guiant un automobil. Ell no va adonar-se'n de mi, y per això mateix vareig compendre que ni en la seva destresa en el maneig del volant, ni en l'elegant trassat de les curves hi havia afectació ni *pose*. Era efectivament un *chauffeur*, un verdader guia d'auto, capas de donar lliçons a més d'un corredor professional.

En fi, unes vegades per atzar, altres perquè ell mateix me convidava, poc a poc vareig anar sent testimoni de totes

GATADA

—Aqueix es aquell Angora de que'm parlaves?
—No; aqueix es perdiguer: la seva mestressa cada dematí li compra una perdiu de bè.

ELS QUE SE'N VAN

En Capdevila en el drama «Els vells»

JAUME CAPDEVILA

celebrat primer actor comic català, mort el dia 13 del present.

En Capdevila en la marina «Sirena»

Enterro d'en Capdevila.—Davant del Teatre Principal.

—No, senyors: ab l'import d'unes factures que jo li havia enviat a cobrar y que representen un grapat de mils pessetes.

MATIAS BONAFÉ

de la paraula, per la propensió de pendre's en serio en els actes que fan ells mateixos, per tantes coses que són cendra y que volen que sien substancia, ell feia riure conscientment, més ben dit: era d'aquells homes que no fan riure per ells mateixos, que copien el ridícul que té l'home espectador, y li tiren a la cara, com qui diu: «riu de tu mateix, que lo que veus es sols una copia o un mirall de lo que representes».

En Capdevila, com tants copistes dels defectes de l'humanitat, no era alegre, com molts poden creure. Aquets homes que copien tares, que fan de mirall de ganyotes, a copia de ser reflexats acaben per ser reflectors, y totes les tonteries que tenen d'anar fingint acaben per entristirlos. La rialla, quan es crònica, fa tants estragos com la tristesa, y l'actor que sols té una corda, acaba per rovellàrseli, y el riure surt ronc, y després surt aspre, y per fi, quan ja es aфонie, arriba un jorn una riallada, y la riallada es l'agonia. Tot l'extracte de ridícul que han tingut d'anar copiant, se'ls posa al cor, els el asseca, y moren a les mateixes taules.

El nostre actor, quasi ha mort aixís. Feia temps que estava malalt. L'Amèrica, que riu d'altre modo, l'havia posat malalt de l'ànima. Aquelles planes immenses, aquelles ciutats simètriques, aquell public preocupat de riure davant del peso, no podia mai comprendre l'escarni de preocupacions que no són seves ni poden serho, perquè'l ridícul d'allí no s'assembla de res al nostre. L'Antiparto, les conserves, la carn ab cuero, el salame, el menjar d'homes primitius, no s'havien fet pera ell; ni les costums d'allí eren les seves, ni podia copiar uns homes que no més coneixia de vista, y això, y el no poder entendre la fondaria de les ganyotes pel sol fet de ser foras-

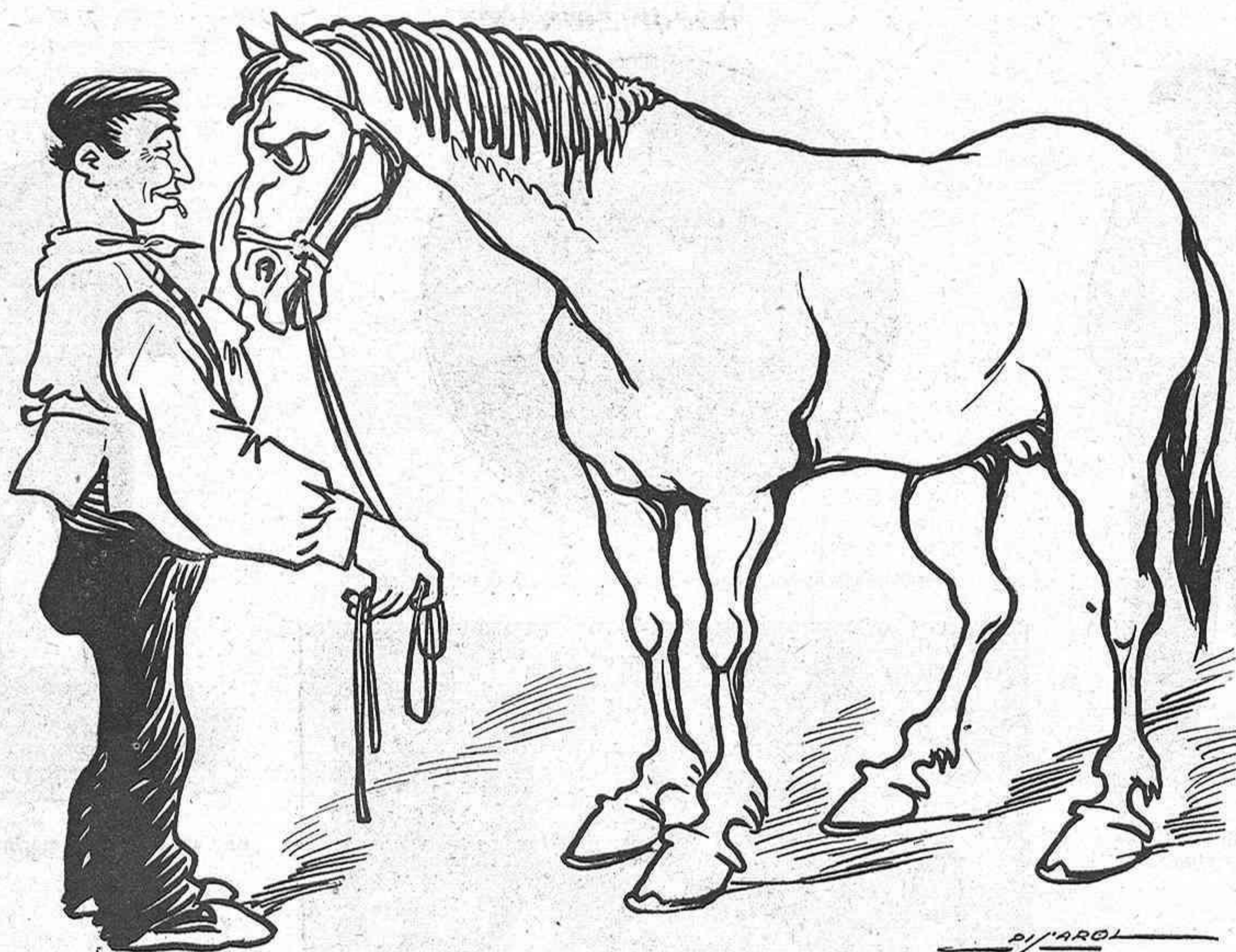
GLOSARI

EN JAUME CAPDEVILA

Ha mort un dels homes a qui Barcelona deu més agraiment.

En els temps que correm de trifulgues, d'austeritat per una banda, y de lascivia decorativa per l'altra; de lluites dels de dalt ab els de baix, dels de baix ab els del mitg, y dels del mitg ab els de sobre y els de sota; de bombes que esclaten y d'homes que's vengen; d'evolució y de revolta, un home com en Capdevila, que'ns fa oblidar per algunes hores l'angoixa de l'«anar tirant» y ens porta la rialla al cor, tan necessaria als homes d'ara, que patim de capficament, y que, sense fer mal a ningú, ens allarga un xic la vida, creiem que es molt d'agrar, y si gosessim diriem que era un «desinfectant de l'ànima».

En Capdevila ha fet riure a dugues generacions, però aixís com n'hi ha tants que fan riure per les seves pre-tencions, pels seus honors immerescuts, per la seva serietat de paquiderm revertibrat al qui li han dat el do

CALMÓS PERVINDRE

—Després de l'automobil, l'aeroplano...
«*Qué descansada vida, la del pencol!*»

teres va fer que tornés aquí a... riure la nostra tristor..., y va morir després del Zazà.

El glosador li està agraït de molts moments de la seva vida. La mort ha apagat el miratl, però els reflexes quedaran mentres visquin els que s'hi han vist a dintre.

XARAU

Literats y aviadors

Despullat de tota mena de pompa, prescindint de reclams espaterradors, un aviador ha planat majestuós per damunt dels nostres caps. Y la seva silueta simpàtica, emocionant, ha creuat el planol de la Ciutat en el moment precís en que al saló del Consistori acabava d'esser pronunciat el nom de l'Hipodrom—el nostre camp d'aviació—ab motiu de retreure's per algun regidor quelcom de desagradable, relacionat ab el desastre vergonyós de la darrera primavera. Fiats en les seves propies energies, sense l'ingerencia malèfica dels administradors municipals, han pogut els aeroplans enlairarse tranquilament per l'espai, dibuixarhi escaïentes y imposantes curves, acometre tota mena de proeses, essent, per fi, el goig de l'estol nombrós de ciutadans nostres que, encuriósits, marxaven carretera del cementiri amunt, ab l'esperansa de ferse passar el regust amarg produït per les penúltimes jornades aviadoresques. El triomf dels intrepids aeronautes ha sigut, aquesta vegada, complet, per lo que les seves gestes han dut novament a la memoria de l'articulista la serie de perllongats esforços, el nombre de mor-

tals inquietuts acomplerts pels qui, lluitant en altres temps contra les fatalitats terrenes, ens han conduit, de generació en generació, fins al llindar mateix d'aquesta nova immensitat que veiem avui obrirse al davant nostre. Contemplant el vol de l'aeroplà hem recordat, una vegada més, la llegió gloriosa dels avant-passats obscurs que encengueren la sagrada espurna del foc, y que se serviren, els primers, de l'empenta del vent pera, inflant la vela, apressar la marxa de la nau; els mateixos que encertaren a fer giravoltar el carro, que, més tard, deviem enjoncar nosaltres a l'energia del vapor y de l'electricitat... De quants avensos morals y socials han sigut acompanyats aquets descobriments? Com a meta del camí corregut, es ara el mateix cel, el qui s'obre a la vista de l'home. Havien d'esser per fors els aeronautes els que s'encarreguessin de senyalar noves destinacions a l'humanitat. Ja Victor Hugo ho endevinà. L'estre privilegiat del poeta immortal pressentí en son dia que foren els aviadors els qui, lliberant a l'home de la servitut que la terra suposa, redimintlo de la càrrega dels odis, lliure de trabes que'l subjectessin, el farien sortir, ab mirada franca y cor amical, a l'encontre dels seus germans... Profeta, a l'ensem que visionari, senyalà, además, Victor Hugo a l'humanitat radiants y inconegudes perspectives, que li permeteren anunciar el regnat de la bondat y la pau universals...

* * *

La moderna literatura cerca en el camp de la ciencia les seves inspiracions més generoses, les més nobles, les més fecundes, tornant a la ciencia lo que aquesta, pròdiga, li ha proporcionat. Sostenint y exaltant la seva tasca científica, la literatura ha devingut pera la ciencia, més que una ajuda preciosa, una auxiliar inestimable. En tant en la seva solitud treballen els savis, van els prosistes, els poetes, inspirantse en les seves descobertes. El fet de que la conquesta de l'espai siga avui poc menys que una realitat, se deù, principalment, a que la literatura hagi servat, propagantlo, el record dels hèroes animosos de la primera

hora, fent que'ls anys no esborressin de la memòria dels homes els noms dels precursors de l'aviació. A la literatura devem el recordar, y recordarlos ab veneració, els intents, sovint infructuosos, apareguts un dia en les imprecisions de la llegenda, continuats en l'història, y fets cos, avui, en la realitat esplendorosa dels nostres temps. Mercès a la literatura ens es possible reunir confosament en un sol y sentit homenatge, prescindint de vensuts y vencedors, els noms dels braus conqueridors de l'espai, quina llista veiem allargar y complementarse a mida que'l temps passa... A la literatura, en fi, devem el que siga cada dia més reduït el nombre d'inconeguts que en el camp de la ciència lluiten...

***

Recordem, un a un, els noms de quants escriptors de l'aviació s'han ocupat. Agrupemlos tots, desde Cyrano de Bergerac — si voleu — fins an en Juli Verne; d'en Sebastià Mercier fins al mateix Anatole France, y veureu com la més forta preocupació d'ells ha sigut a cada moment l'endevinar els aventatges que pera l'humanitat poden ressortir de la conquesta del vent. Entre tots ha sigut Victor Hugo — citat més amunt — el més precís y atrevit. Al final de la *Llegenda dels segles*, y endut per la seva empenya de gegant, arriba a salvar els temps presents pera fixar la realitat dels dies futurs, tot obrint en les negrors de lo inconegut les més admirables y consoladores perspectives.

Que'ls literats se convencin de que s'enclou molta més bellesa en l'esforç incessant dels homes de ciència — y per exemple en els aviadors — que en les visions cansoneres dels poetes amorosos y neurastènics. Que s'adonguin de que, per haverhi més bellesa, hi ha també en l'obra de l'home científic més elements, més rics y més variats, pera servir de base literaria.

Que aixís, únicament, quan l'ocasió ens siga oferta de celebrar les batalles y els triomfs dels moderns aviadors, ens acostumarem a aplaudir, no ja a l'home, a l'hèroe, al conqueridor, a la victòria, sinó a l'ideal que ha fet aquesta possible y que apareixerà, llavors, a la nostra imaginació com el veritable triomf de la ciència damunt de l'ignorància.

BOY

GENT DE CASA

Marguerida Xirgu, en «Els Zin-calós».

El bon remei

L'ignasi Iglesias, en l'article que sobre'l tancament del Teatre Romea publicà en *El Poble Català* del passat diumenge, plantejava molt be la qüestió del nostre teatre. Pera ell, la causa principal del decandiment de l'escena catalana està en la falta de medis economics. Ab empreses pobres, ni el teatre català ni cap teatre poden sostenir-se y prosperar. Després de tants cops pegats a la ferradura pels que han parlat de la crisi del nostre teatre,

aquet de l'Iglesias ens sembla un cop en el clau.

El cas del Teatre Català es el d'un pobre home que dejuna molts dies, y molts altres se'n va al llit sense sopar. Aquest home acaba, naturalment, per posarse malalt, y malalt de gravetat. En aquest cas, es ben inútil anar a trobar metges, pendre medecines y seguir tractaments. La única recepta eficaz es aquesta: «Menjar calent, substanciós y abundant.»

Avui per avui — y d'això encara n'hi ha per molts dies — totes les coses humanes necessiten diners, desde la guerra a l'art. Els patriotes y la gent de lletres que vulguin tenir un bon Teatre Català han de fer de manera que aquest compti ab diners. Si n'hi ha, lo demás ens serà donat per torna. Ab empreses riques — y ben orientades, naturalment, — se tindran autors, actors, escenografes, obres y public.

Aquest es el bon remei pera'l mal de que'ns planyem temps hà.

WIFRED

GENT DE CASA

El mestre Enric Granados.

PAPERAM

LA NOIA MACA. *Comedia en tres actes, per Ignasi Iglesias.* —Aquesta obra, que es la darrerament estrenada del nostre eminent dramaturg, va ser en son dia motiu de serioses discussions per part dels critics, molts dels quals la ferén objecte de més o menos apassionades censures. Això sols dona al llibre un interès extraordinari, interès que augmenta doblement al saberse que l'autor, al donar l'obra a l'estampa, ha tingut a be corregir certs passatges del diàleg y fer importants esmenes en determinades situacions y en el caracter d'alguns personatges. Llegida avui *La noia maca*, poden apreciarse en ella innombrables bellesses literaries que passen per alt en una representació. El volum té una presentació magnífica, demostrantse ab ell una vegada més el bon gust que en les edicions de les seves obres ha tingut sempre el celebrat Iglesias.

SCIPIÓ Y ANÍBAL. —LA DESTRUCCIÓ DE JERUSALEM. —En un sol volum s'acaben de publicar aquestes dues obres, que formen part de les *Histories d'altre temps* y que són ben dignes de figurarhi per l'interès que enclouen y per la forsa de l'estil en que estan escrites. Tant el *Tractat de Scipió y Anibal* com *La destrucció de Jerusalem*, són dues belles narracions històriques ab honors merescuts pera esser divulgades en forma popular. L'actual edició ha sigut curiosament publicada pel pulcre literat y ferm bibliofil en Ramon Miquel y Planes, tenint en compte els textos autèntics en vista dels manuscrits y de les edicions primitives.

QUESTIONS DE GRAMÀTICA CATALANA, per Pompeu Fabra. —Colecció d'articles sobre assumptes lingüistics, originals del primer espasa en ciències gramaticals, don Pompeu Fabra. Aquets articles, que són més aviat llissons, referents els uns a aspectes generals de l'actual llengua literaria, y els altres a punts concrets de la mateixa, foren insertats en les columnes d'*El Poble Català*. La pensada de recollirlos en un volum de la «Biblioteca Popular» ha estat molt encertada, doncs ab ell se farà un excelent servei a tots quants, escriptors y no escriptors, s'interessin per la glòria de la nostra llengua, tan descuidada per tots, desgraciadament.

El restaurant de la platja.—Sainet de costums vilatanes, original del popular escriptor don Ramon Ramon y Vidales. Fou estrenat al «Romea» durant la temporada de 1908 a 1909.

Catálogo de los almacenes de óptica de Juan Roca.—Es molt nodrit y està molt ben il·lustrat, essent perfectament imprès sobre bon paper.

La Tasca (La taberna).—Quadro en un acte, original de don Juli Vallmitjana, el celebrat autor d'*Els Zin-calós*. Va ser estrenat al «Teatre Comi» ab exit, y l'acaba de publicar la «Biblioteca Popular Teatral».

La fiera.—Comedia bilingüe en un acte y en prosa, original de don Joan B. Orti, estrenada *con grande éxito* (l'autor mateix ho diu) en el «Teatre Arnau».

El «curandero» nou.—Sainet en un acte, per Ramon Ramon y Vidales, estrenat ab bona fortuna aquesta mateixa temporada en el nostre «Teatre Principal».

SEPT SCIENCIES

DE CARNAVAL

.....Después cogió la copa
y se bebió las lágrimas y el vino!

Rubén Darío

—*La vi por vez primera...*

—*¿Cruzar por la enramada?*

—No, senyors.

Creuar per el saló, de baiadera,
en aquell ball de trajos. Els colors
de sa túnica extranya, un xic lleugera,
son tipo engrescador y sa ondulant
cabellera cridaren a l'instant
ma atenció tan fortament,
que al passà al meu costat
vaig tocarla ab el colze molt suaument,
dientli al mateix temps:—¡Estic fletxat!

Va aturarse un moment;
fixà en la meva, ardenta, una mirada,
y contestà molt sèria:—El compliment,
ab tocs tan expressius, ¿sab? no m'agrada!
¿Me coneix, per ventura?

—Sí, senyora:

puig qui un sol cop no més l'hagi mirada,
per sempre més l'anyora.

Vostè es una sirena encisadora,
això's coneix a la primera ullada.

—Es vostè molt galant!...

—Qui? Jo?... Ho seria

si la vritat més pura y més patenta
pogués anomenars' galanteria.—

Parlàrem quelcom més: y de *repente*
va ficarse entre'ls dos màscara inquieta,
dient ab to d'una amistosa xansa:

—«La sultana sensible y el poeta»,
titul ¿eh? d'un idili d'anyoransa.

¿Vritat?...—

Aquell accent

va ferla impressionar d'aital manera
que un moment va restar sens moviment,
terbols els ulls y la color de cera.

Després, ab són gentil desembaras,
tornà la xansa ab altra xansa seva,
va agafarse al meu bras
y va portarme a beure... a costa meva.

—Doncs, be! veurà: jo soc «una de tantes»,
en l'acepció més suau d'aquet vocable;
só d'eixes dónes que han nascut per santes

y, per un home, se les endú el diable.
Só una barreja rara, extravagant,
d'oposades follies, de tal mida,
que aimo, aborreixo y odio, en un instant,
emprò, l'odi es amor, y amor es vida!
Perquè d'aital manera apassionat
està mon pobre cor, que, espaordit
de sí mateix, quan cau en el pecat,
peca a l'impuls de son amor ferit.
Des que sofreixo tant per son capritxo,
hi ha en mi quelcom de roca y de veleta;
quan més ne fujo d'ell, més el desitjo,
si ell fuig de mi, me trobo més inquieta.
¿Quina llei, de raó tan transtornada,
me porta'l bé an el mal ab fer coratge?
Visc ab deshonra, y jo'm judico honrada,
sento amor pur, y sento amor selvatge!
Y en aquet ferm lluitar, que no mereixo,
es tan gran mon heroisme y es... ¡tan cego!
que al entregarme a un altre, m'aborreixo,
y al aborrrirme, a qualsevol m'entrego!
¡Gelos! ¿Y què són gelos! Això es poc:
diguei millor martiri que empresona,
mal incurable d'un cervell de foc
que les fibres de l'ànima esperona.
Desvari sense febre abrusadora,
fibró agut del repòs y de l'engany,
quelcom que's resisteix, que sagna y plora,
sens tenir la certesa de son dany.
Es tot lo extraordinari y veement,
tot lo de més brutal y inadmissible:
¡hi han coses que s'expliquen facilment
per no tenir explicació possible!...
¡Això es la pena fonda de ma vida!
Vull vence'm, fer a trossos aquets llassos
de ma feblesa absurda, y desseguida
que an ell veig arribar, li obro els meus brassos,
y aquet plaer immens—¡perquè negarli!—
se torna odi tan fer, que ensems voldria
brassos de ferro per la mort donarli...
y'm maleís al veure'l que's moria!
Y aixís passem (d'un modo que no extranyo)
tota una vida desigual y brusca:
odi m'inspiro jo, perquè l'enganyo,
vergonya me fa ell, perquè ell me busca!...

¡Mosso! una copa.—

Y al tenirla, al fi,

li devallà una llàgrima de foc,
que suaument rodolà al fons cristallí:
provà d'assenenarse poc a poc...
¡y's va beure les llàgrimes y el vi!

ALBERT VALENTÍN DE T.

L'Homenatge al mestre Granados

Barcelona l'ha fet; Catalunya hi ha pres part y tota Espanya s'hi ha adherit.

La festa se celebrà diumenge al matí en l'historic Saló de Cent de cà la Ciutat. Una nutrida y selecta comitiva composta de representacions de tota mena d'entitats culturals, entre les que hi predominaven les dedicades a les belles arts, feu magestuosa entrada en l'espaiosa sala del vell Consistori als acords de la banda municipal. Oberta la sessió, fets els discursos y llegides les adhesions, que n'hi havien de valiosíssimes, el regidor senyor Carreras, en mitg d'un espetec d'aplaudiments y de visques, entregà a l'eminent pianista-compositor la placa d'argent que Barcelona y els seus devots li dediquen. El mestre Granados agrahí l'obsequi ab sentits mots y's donà per llest l'homenatge.

Y aquest acte oficial del matí, que fou seriós y solemniat, com escau a festes de tal naturalesa, tingué un alegre com-

CARICATURA EXTRANGERA

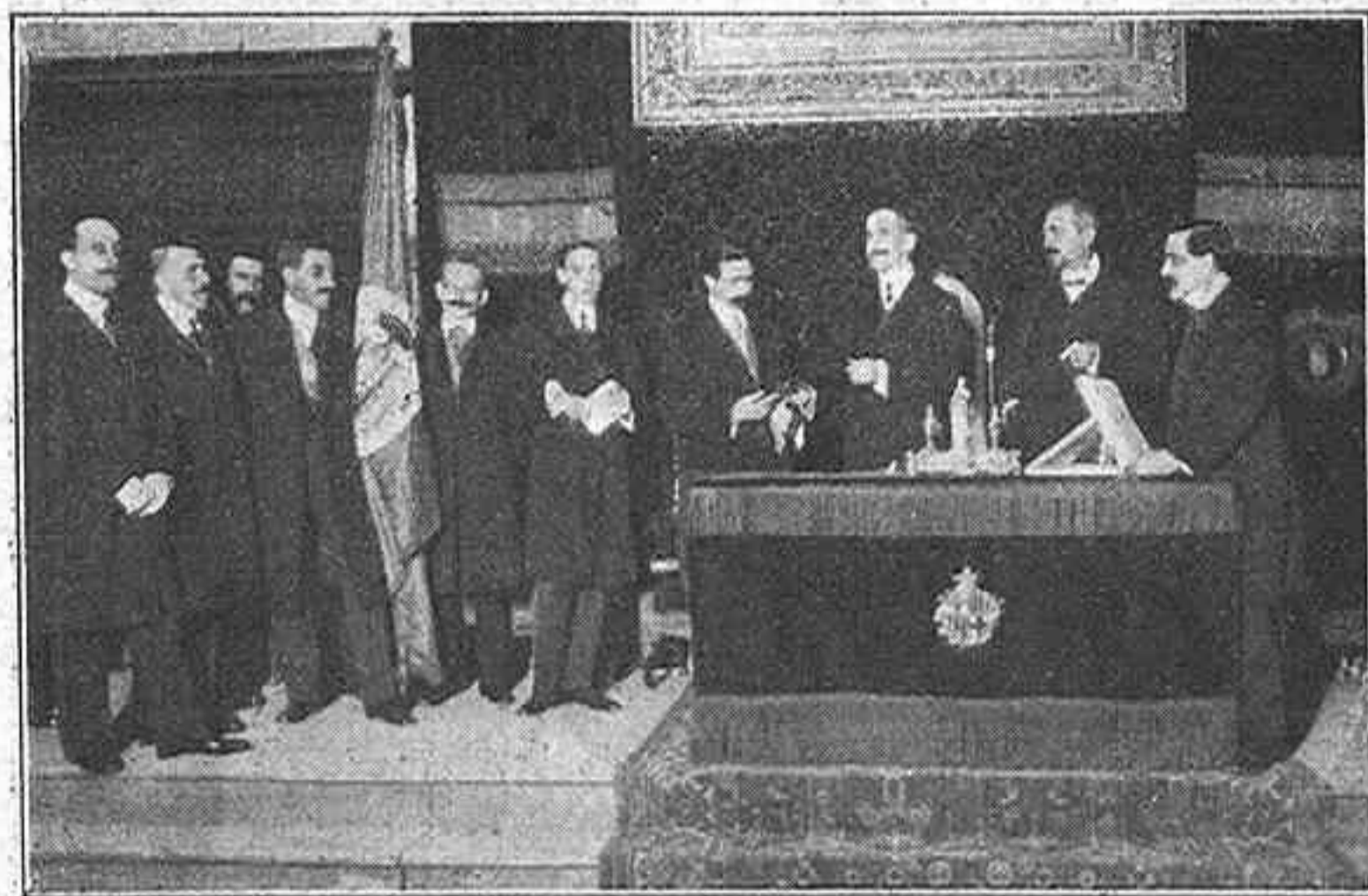
La dansa de Salomé,

(Dibuix de A. BEARDLEY.)

AL HIPODROM

L'aviadora Mlle. Helène Dutrien en el moment d'anar a realitzar una de ses magnífiques ascensions.

HOMENATGE AL MESTRE ENRIC GRANADOS

Presidència de l'acte celebrat a la Casa de la Ciutat el passat diumenge.

plement al vespre en el «Mundial Palace», ont s'hi celebrà, en honor del mestre, un esplendí banquet. Un centenar de comensals, entre'ls quals, tractantse d'obsequiar an en Granados, ja es de suposar que hi hauria lo més *granat*, compartiren les joies gastronòmiques ab els fruiments artístics

que exhalaven les animades converses. Mitja dotzena de discursos posaren fi a l'homenatge.

Afegim la nostra sincera felicitació a les moltes que porta rebudes l'eminent Granados.

B. B.

TELÓ ENLAIRE

PRINCIPAL.—Una veritable solemnitat va constituir la funció-benefici de la senyora Xirgu. Feia joia a les nou de la nit veure, al Pla de les Comedies, aquella interminable quia d'espectadors afanyosos de comprar les poques localitats que quedaven pera omplir.

El programa deixà del tot satisfeta a la concurrència. L'hermosa obra dels Berton y Simon, *Zazà*, obtingué una interpretació admirable, en primer lloc per part de la beneficiada, que matisa d'un modo deliciós el difícil paper de la protagonista, ratllant sovint a l'altura de les interpretacions eminents que recordem ab fruició; y també per part d'en Nolla, que fa un Dufrène molt discret, y de tots, que lograren donar un conjunt molt armònic a les variades situacions de la comedia.

La senyora Xirgu va esser molt festejada pel public en aquesta obra, y després en *Els zin-calós*, que's posà per final de festa.

—Com anunciem en altre lloc del present número, el popular actor don Jaume Capdevila ha mort. En substitució d'ell ha entrat a formar part de la companyia el distingit actor comic senyor Aymerich.

—Aquesta nit s'estrena *Sava nova*, una comedia en tres actes original de don F. Xavier Godo.

ROMEA.—Un *rotundo mentís* a tots aquells que s'alegraven del tancament definitiu d'aquet teatre, vell casal de l'art dramàtic de la nostra terra:

El notable primer actor català en Pere Codina obrirà de nou les portes del Romea el dia 4 del mes entrant; ell empresa, ell director, ell primer actor del quadro. Vingut fa poc d'Amèrica ont acaba de sostindre una gloriosa campanya, vol dedicar els seus esforços y el seu talent a la rehabilitació del nostre decaigut teatre dedicant, si es precís, com a refors, alguns dies de la setmana a l'interpretació de repertori castellà.

Segons notícies, en Codina ha rebut ja valiosos oferiments d'estrenes importants, que no tardarà gaire en anunciarnos per medi de llistes en les quals, ademés del repertori d'obres, hi constaran els noms dels artistes ab que ha de comptar la nova y *temeraria* empresa.

NOVEDADES.—Ahir, dijous, degué tenir lloc una extraordinària funció de comiat, en la qual l'aplaudí actor Manel Salvat va despedirse del public ab motiu de sa pròxima *tournee* a Amèrica. En la funció hi prengué part el celebrat actor don Mariano de Larra, que interpretà un diàleg comic junt ab el susdit artista català.

TÍVOLI.—La última estrena correspon a *Los trabajos de Hércules*, obra lírica que representada en millors condicions, potser podria esser objecte d'un judici critic ben serè. Tal com ens la van servir y corejada constantment pel public ab anatemes que farien enrogir a la Sada-Yacco es impossible ferse'n carrec.

—L'atracció de les nou senyoretas austriacques ab el seu *bailet aeri* es lo que més ha cridat l'atenció, de vuit dies ensà. El número es, realment, interessant y té una visualitat extraordinària. Les noies que hi prenen part són simpàtiques y executen el treball ab elegancia, resultant les seves poses molt artístiques.

APOLO.—*Corte y cortijo* es una comedia en un acte estrenada el dia del benefici de la senyora Puchol, la qual, diguemho de passada, va obtenir un exit. L'argument de l'obreta es bastant original, y respecte a la forma tampoc hi ha res a dir.

NUEVO.—Divendres passat van divertirnos una estona ab una nova comedia, *Los holgazanes*. Es aquesta una obreta còmica de no escasses condicions teatrals, molt aixerida y de *corte* distingit. Hi abunden en el diàleg acudits de bona llei y moltes

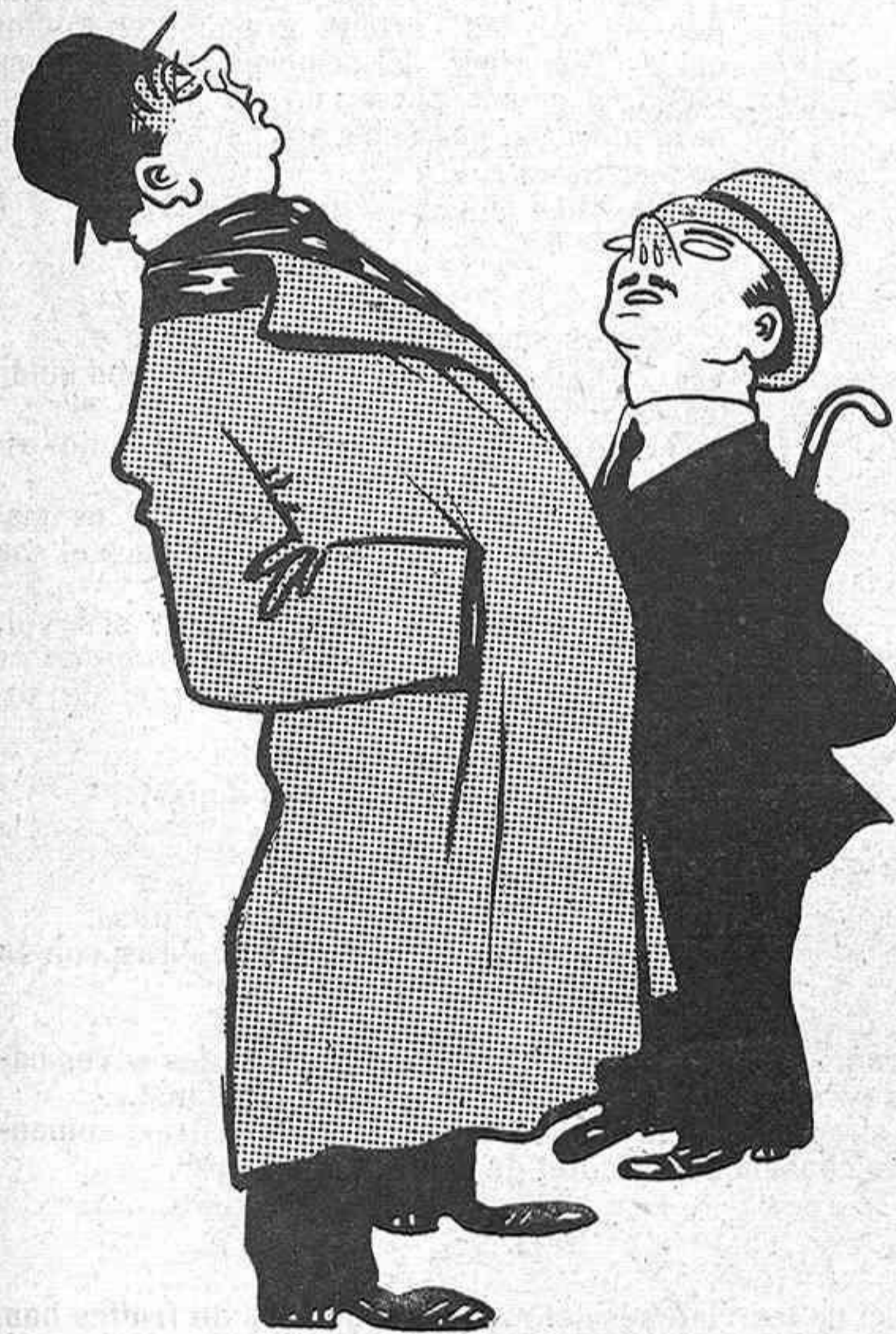
de les situacions tenen gracia de debò. La música, sense ser res d'extraordinari, se deixa escoltar ab complascencia. No entenem perquè'l public va mostrarse tant indiferent ab aquest juguet, demostrant ab la seva fredor y la seva displicencia que'ls veritables *holgazanes* eren els morenos. En l'interpretació s'hi distingiren notablement l'incommensurable Santpere y la Montoro.

—Segueix representantse *Las romanas caprichosas*, esperpento comic-liric en un acte, que en aquet teatre ha tingut més fortuna que en els altres, gracias a l'interpretació.

—*Pantalones en danza* es una tonteria de mal gust que es llàstima que sigui de dos autors de la localidad. Ho sentim per la localidad.

SORIANO.—Dimecres va debutar la celebrada companyia comic-dramàtica que dirigeix el notable primer actor don Emili Armengol y que s'ha format ab artistes procedents dels teatres *Lara y Comedia*, de Madrid. Ha vingut pera embarcarse ab direcció a Buenos Aires, y pera aprofitar el temps donarà deu representacions del seu variat repertori a preus ben populars.

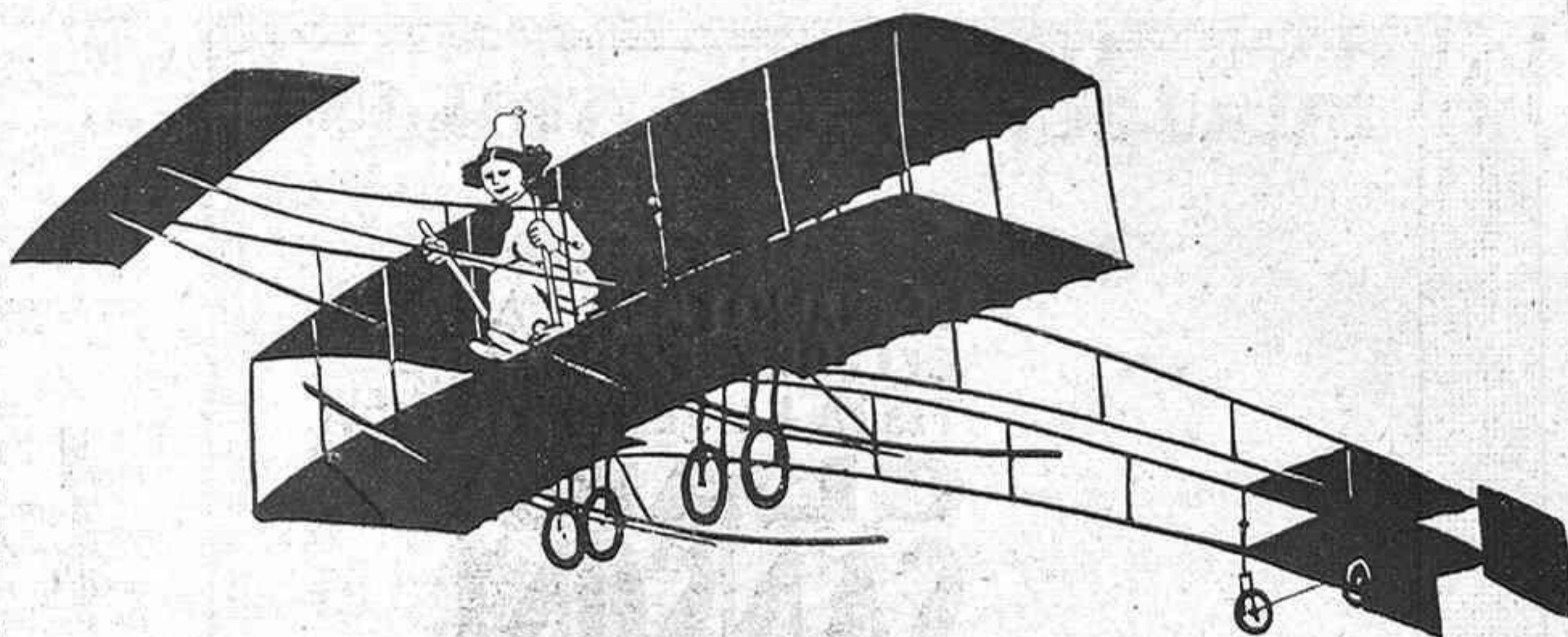
L. L. L.

DAVANT L'EVIDENCIA

—Y tu hi creus en l'inferioritat de la dòna?

—Home..., jo crec que, segons quines dònnes estan bastant per damunt de nosaltres.

ESQUELLOTS

LA llei municipal té coses altament divertides. Y una de les que més ho són es, sens dubte, el criteri que s'aplica a l'inversió dels fondos comunals.

Un cas, pera mostra.

Ahir, en compliment de lo preceptuat per la referida llei, degué reunir-se la Junta de Vocals associats.

¿Objecte de la reunió?

Sotmetre a l'aprovació dels Vocals—entre altres assumptes—un contracte, en virtut del qual l'Ajuntament de Barcelona, pera instalharhi una escola de nois, ha llogat al carrer d'en Jaume Giral un primer pis, del qual ne pagarà cada any 260 duros.

¿S'ha vist anomalia com aquesta?

L'Ajuntament està facultat pera gastar mils y mils pessetes en tiberis, cotxes y viatges; l'Ajuntament pot derrotxar els diners en qualsevol ximpleria, sense necessitar pera res el permís dels Vocals associats; però ve el moment en que ha de llogar un pis pera una escola, y com que aquet lloguer importa la barbaritat de 1.300 pessetes l'any, la llei, sabia y previsor, mana que, abans de fer semblant disbauxa, la Corporació municipal convoqui a la Junta y ab tota formalitat li consulti la cosa.

Es dir, allò de l'embut, tan antic y tan espanyol: pera'ls gastos grossos y innecessaris, la part ampla; pera'ls petits y utils, la part estreta.

¡Deliciosa administració!...

□

EN Xavier Viura es parroquià assidu d'un restaurant economic.

La dependencia de la casa el distingeix molt, y fins s'atreveix, de tant en tant, a ferli alguna consulta literaria.

Per això un dels mossos, l'altra nit, tot tapant ab un tovalló net, flamant, una gota de salsa que havia caigut a les estovalles, li preguntà:

—Tregui'm d'un dubte, don Xavier: ¿Veritat que'ls naufragos són els ofegats?

—Naufragos vol dir els ofegats y els altres; tots els que van rebre les ires del temporal.

—Però els ofegats també, oi?—va insistir el mosso.

—Y es clar que sí, home...

Al cap d'una estona, en Viura:

—Què teniu, de plat del dia?

—Pesols naufragos.

□

UN detall de l'enterro del gran aragonès don Joaquim Costa, explicat per *El Diluvio* en la seva secció telegràfica:

En les primeres línies de la noticia:

«El féretro era llevado en hombros de los bomberos.»

Y una mica més avall:

«El féretro iba colocado en una carroza tirada por ocho caballos.»

Es clar, davant d'aquet bullit, els lectors se queden com qui veu visions, impossibilitats, a pesar dels sis rals que cada mes els costa el diari, de saber de quina manera va ser portat al cementiri el cadavre del solitari de Graus.

Però *El Diluvio* se'n riu, d'això.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

2 GRANS CONCERTS
DE PIANO: PER LA:
CELEBRE CONCERTISTA LA SENYORETA

**CLARA
SANSONI**

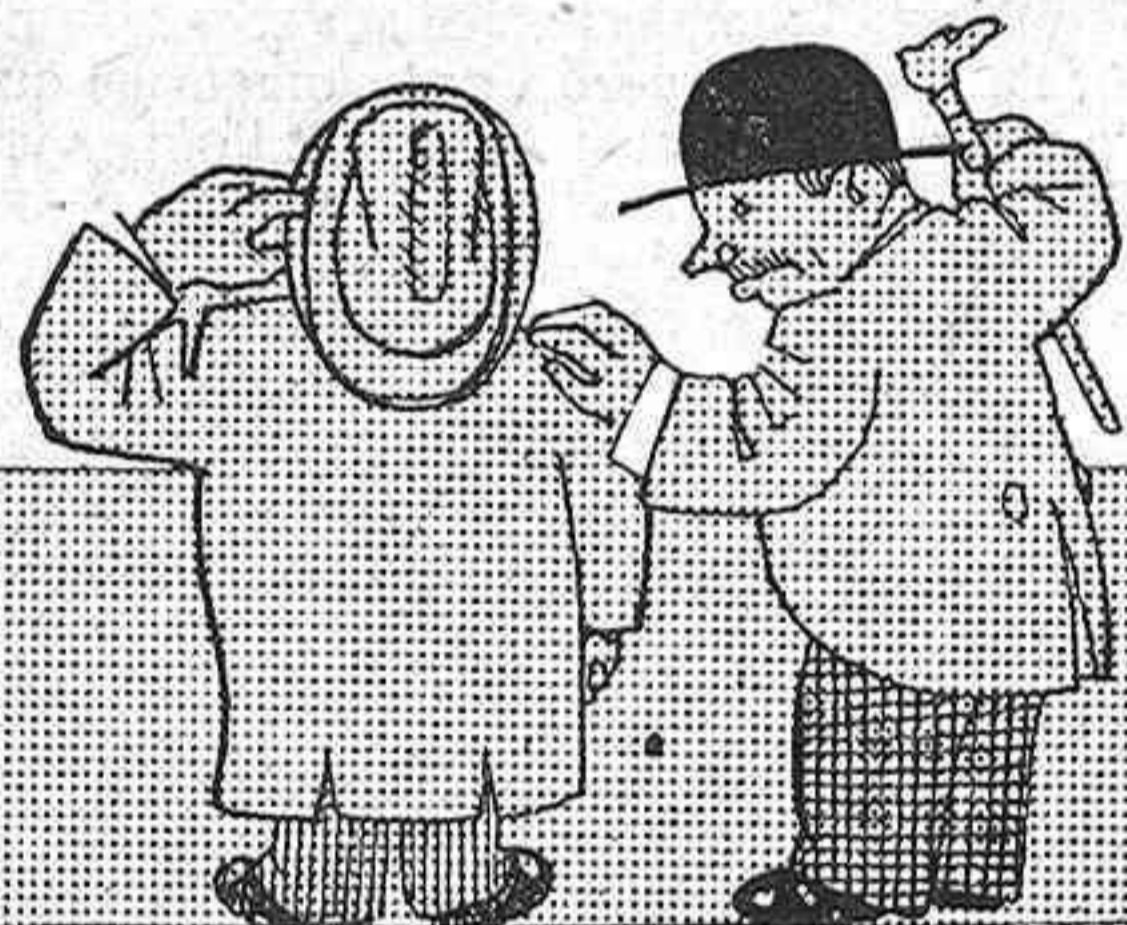
CONCERTS DE PIANO: PER LA:
CELEBRE CONCERTISTA LA SENYORETA
CLARA SANSONI

IBERIA

EL PUERTO
LA BARCELONETA
SAN RAMON DEL CAL
S. JOSÈ DE LA MONTAÑA

CONCERTS DE PIANO: PER LA:
CELEBRE CONCERTISTA LA SENYORETA
CLARA SANSONI

Entrada 1 pta.

ELS «DILETTANTI»

—¿Un altre concertista nou?... No l'havia sentit anomenar mai.

—Sí, home; si ha vingut molt sovint aquí a Barcelona... En Sansoni Dalila...

Perquè, es lo que diu en *Tarugata*:

—La probitat periodística, l'exactitut, la veritat... ¿Què se'n treu d'aquestes bestieses?... Aquí lo que convé són dons Gonzalos que afluixin deu mil pessetes pera defensalshi el negoci de les aigües, y empreses de tramvia que, a cambi del silenci del diari sobre'ls seus atropells, ens comprin forsa grassa y ens la paguin sense regatejar.

□

CONTINUA la *razzia* de ballarugues carnavalesques.

Les que avui ens ocupen, organitzades per la casa «Auriggemma», prometen alegria, art y distinció.

Demà, dia 18, al «Teatre Espanyol», s'hi donarà el darrer ball de la serie de concursos, o sia el tercer, corresponent al Certamen de Clavells.

Pera'l dia 23, dijous gras, a la tarde, al «Novetats» s'anuncia el tradicional *Ball infantil de trajos*, ab premis; y pera la nit de la mateixa diada el renomnat y luxós *Paré et travesti*, ab

regalos als mellors y més artístics pentinats historics.

Tenint en compte la desaparició dels clasics balls del Liceu, no es aventurat augurar pera aquestos d'ara una animació extraordinaria que's traduirà en un exit complet pera l'incansable Cañadó, qui, ab les actuals gestes, acabarà per ferse digne de que els saraistes li aixequin un monument.

□

El popular actor en Jaume Capdevila ha mort.

Aquell comic tan graciós, que sintetisava en la seva personalitat dugues generacions d'admiradors del nostre Teatre Català, acaba de fer la tràgica mueca, deixant, a l'expirar, un lloc bastant difícil d'omplir.

Era en Capdevila d'aquells artistes intuitius que, ab l'esfors de la seva voluntat poderosa, logren un complet domini de les taules y, apoderantse de l'admiració del public, acaben per ser el seu idol, el seu actor mimat.

Tota una llarga vida de treball constant va consagrar al seu art de fer riure, no tant pera donar compliment al seu ideal y a les seves facultats, que s'adaptaven a tota mena de gèneros, demostrantho en varies creacions de tipos seriosos, com pera donar gust al public, que no concebia altre Capdevila que'l Capdevila caricaturesc y desencaixat de les farses grotesques.

Però no hi fa res que al recordarnos d'ell pensem sols en l'artista graciós, en l'actor que'ns feia riure. El semblar rialles en una vall de llàgrimes potser no serà, per alguns, obra gloriosa, però no's pot negar que es feina meritíssima.

Descansi en pau l'inoblidable artista.

□

SEÑORES, un xic més de cuidado!...

Un diari comensa ab aquesta andanada les seves *Notas taurinas*:

«Se dice que es un hecho la boda del espada Gallito.»

Ara díguinme: perquè l'interessat es matador de toros, ¿hi ha dret a incloure el seu casament en les notes *taurines*?

Una noticia d'aquet tenor pot, si's vol, insertarse en els *sucesos*, o en *accidentes y desgracias*, però ¡en la secció de toros!...

· Posemnos les mans al pit.

· O al cap, que encara serà millor.

□

DE la secció d'anuncis d'un altre diari:

«Se vende un rebaño de cabras con su parroquia.»

¿Volén dir que això es licit?

Compendriem que's vengués una parroquia ab les seves cabres, però ¡vendre unes cabres ab els seus parroquians!...

Veiam si, ara que s'ha abolit l'esclavitut dels negres, comensarà la dels consumidors de llet de cabra...

□

A benefici de les víctimes del mar, els venedors de fruites han organitzat pera'l diumenge una corrida de novillos.

Els venedors de fruita, toreros?

Pobres cornuts, ja'ls playo!

Me sembla que tindran una mort molt àcida...

Moriran a cops de taronges!

□

UNA broma ultramarina.

Desde Buenos Aires uns quants tranquils de la colonia es-

panyola han enviat al *Progreso* una comunicació, en la qual s'hi llegeixen aquestes paraules:

«... Nuestra fe y nuestro entusiasmo harán resplandecer algún día la *virtud inmaculada* del esclarecido ciudadano...»

Y ¿saben aquet *ciudadano esclarecido*, la *inmaculada virtud* del qual resplandirà algun dia, qui es?

Aguàntinse el riure...

¡Es don Alejandro!

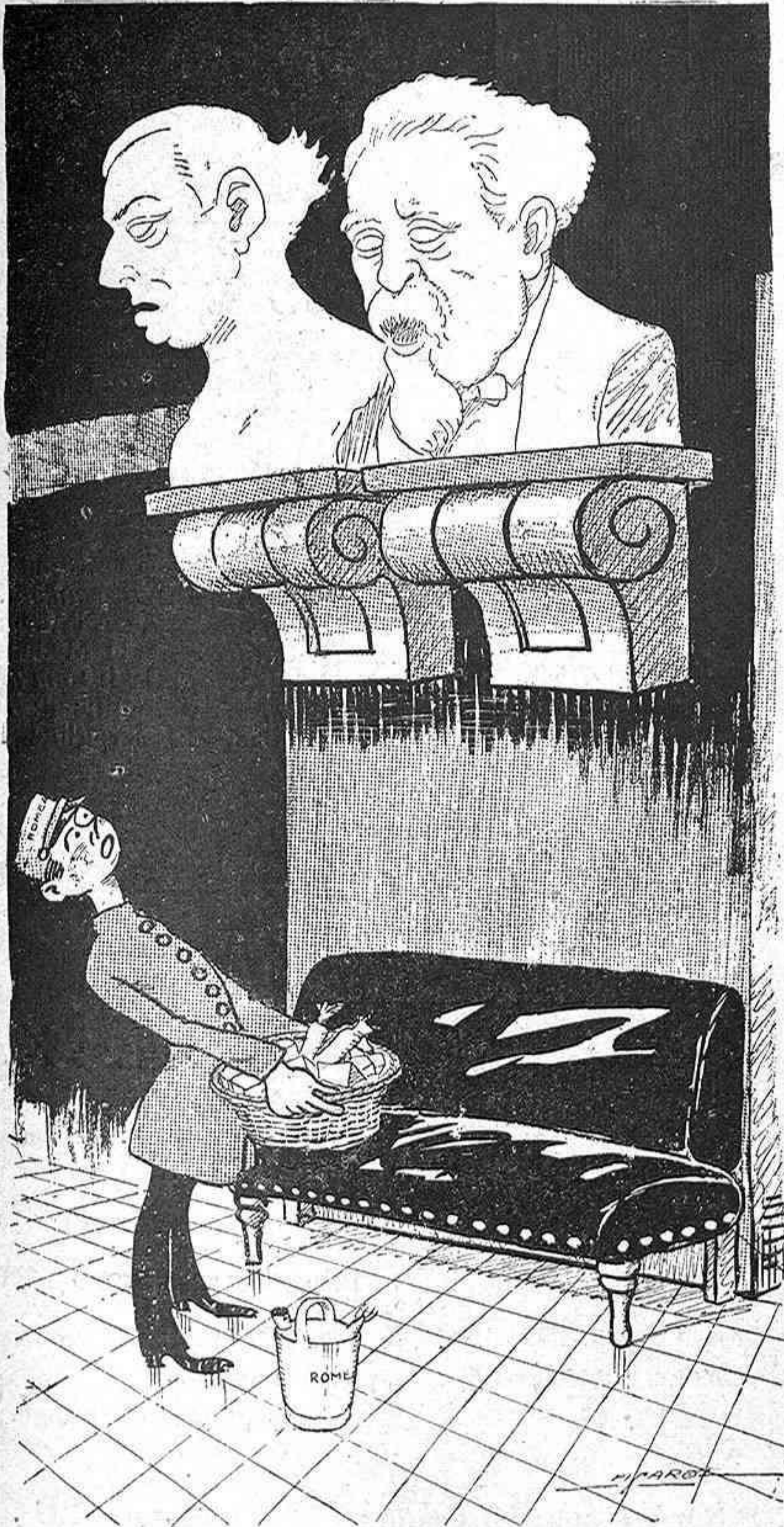
Després diran que, lluny de la patria, els emigrats estan sempre tristos...

Mirin, aquets, si'n gasten d'humor.

□

CURIOSITATS de l'estadística.

D'un anuari que acaba de publicar el Govern anglès se'n

A CA'L ROMEA

—Noi, porta'ns una escala que volem fer mutis.

—Espèrinse, homes, que ara en Codi-na farà la darrera tentativa!...

desprèn que l'immens imperi de l'Índia conté actualment uns 294 milions d'habitants.

Doncs be: ab tot y ser tan nombrosa la població d'aquell territori, ¿saben quants imbecils hi ha, no més?

Seixanta mil.

¡Ben al revés de lo que passa a Espanya!

Aquí, per vint milions d'habitants que som, de segur que'ls imbecils pugen a la meitat.

Y potser ens quedem curts.

□

UN telegrama que passarà a l'Historia... dels xascarrillos polítics:

«Madrid.—Alejandro Lerroux.—Celebro haya salido ileso atentado.—*Sol y Ortega.*»

¡Be, don Joan, be!...

A la seva edat ¿no se'n dona vergonya de pendre públicament el pèl als *amics* d'una manera tan desconsiderada?

□

ENTRE dues minyones de servei:

—Sí, sí, estic decidida. Si la senyoreta no retira les paraules que'm va dir ahir vespre, avui mateix la planto.

—Y això? Quines paraules te va dir?

—Me va dir que'm busqués casa abans de vintiquatre hores.

XARADES

I

*Prima y tersa es una altura,
part del cos es la tercera,
quinta y tres, planta rastrera,
tres doblada, una criatura,
tersa y quart, menjà en dolsura;
de la quinta, n'hi ha en les figues,
com no'n falta en les espigues;
sexta doble, està el cotó;
el total, pot fè ilusió
de viatjar sense fadigues.*

JOSEP SADURNÍ MAS DE LOS VALLS

II

*Si'm sortís be la xarada
y pogués ser publicada
sense honors a la cistella,
servirà pera saludar
y ses ordres demanar
als llegidors de L'ESQUELLA.*

*Hu-tres, llegidor y amic,
a fe de bon quatre't dic;
dos-hu, tristeses y apuros
y que siguis molt total,
perquè't toqui per Nadal
la rifa de cent mil duros.*

MACO

III

*Primera es un abisme;
segon, un lloc de gloria;
hu y dos el trobaras
si'l busques a l'Historia.*

JOAN ANTIC PUQUÍ

COSES DEL «SIGLE»

—Que es de la mateixa roba aquesta fortor de formatge?
 —No, senyora; ve de la nova secció de Comestibles.

ANAGRAMA

Posà el tot al meu germà
 una total a la mà.

LLUÍS RAMIS

MUDANSA

Sols per l'aigua pot anà
 la tot ab a.
 Mai calenta se pot fê
 la tot ab e.
 Un aucell se va morí
 al tot ab i.
 No pot ser vell tot allò
 si es tot ab o.
 Y sense ajuda de ningú
 la corbata'm tot ab u.

MACO

TARGETA

N. MOLÉS PINOT
 D.

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el nom
 d'un poble català de la província de Girona.

JOAN ANTICH PUQUÍ

CONVERSA

—Tu, en Narcís té llevar de meló.
 —Y d'ont li han enviada?
 —Del poble que t'acabo de dir.

EGIDIO MARGALL VERGÉS (a) DE SITGES

JEROGLIFICS

I

PIA

ZORAYA

II

XXX

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

III

28 y 3

RICARDO LAFFITTE

SOLUCIONS

als darrers Trenca-caps

A la Xarada I: Besòs.—A la Xarada II: Gaceta.—A la Xarada III: Barcarola.—A l'Anagrama I: Tano-Tona.—A l'Anagrama II: Arcadi-Cadira.—A la Mudansa: Met-Mot-Mut.—Al Jeroglific I: Com més comes més punts.—Al Jeroglific II: Palau de Belles Arts.—Al Jeroglific III: Mestres d'estudi.

L'ESQUELLA
 DE LA TORRATXA

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

Administració y Redacció:
 Llibreria Espanyola,
 Rambla del Mitg, núm. 20
 BARCELONA

Preus de suscripció:
 Fòra de Barcelona,
 cada trimestre:
 Espanya, 3 ptes. -Extranger, 5

Número solt: 10 centims — Atrassats: 20

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
 Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
 BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

DEL BORN AL PLATA

per SANTIAGO RUSIÑOL

Un volum luxosament imprès

Ptes. 3

Obra nueva de FELIPE TRIGO

LAS POSADAS DEL AMOR

Ptas. 3'50

Obra nueva de ARTURO REYES

CIELO AZUL

Un tomo en 8.º Ptas. 3

Obres de

PERE ALDAVERT

Nos ab nos — Feyna nova — Feyna
vella — A la taleya — D'altres temps
Cantant y fent la meva — Furgant per tot
arreu — A vol d'auzell

Dels anys de la Fàccia — Per matar la
estona — Encara som de moda
Per fer la dotzena

Preu de cada obra 3 pessetes

ALGO Colección de poesías de
JOAQUÍN M.ª BARTRINA

Espléndida edición decorada . . . . . Ptas. 4

J. BURGAS (Mayet)

Vidamor . . . . . Ptes. 1

Fruit d'amor . . . . . » 2

El llibre dels petons . . . . . » 0'50

Divagant . . . . . Ptes. 0'50

Peus de plom . . . . . » 0'50

Singlotes poetics
per F. SOLER
(Serafi Pitarra)

La butifarra de la llibertat, original
L'Esquella de la Torratxa, parodia
Lo cantador, parodia
Lo castell dels Tres Dragons, original
¡Cosos del oncle! original
Ous del dia, parodia
Les píldores de Holloway, original
Si us plau per forsa, original
Un mercat de Calaf, original
Un barret de rialles, original
La venjansa de la Tana, parodia
La vaquera de la piga rosa, parodia
Les carabasses de Monroig, original
En Joan Doneta, original
Lo punt de les dones, joguina
L'últim Trencaldòs, original
L'Africana, parodia d'aquesta mag-
nífica òpera.
Gra y palla, paper per matar ratos,
colecció de poesies.
Lo boig de les campanilles, joguina
El Profeta, parodia d'aquesta mag-
nífica òpera.
Faust, parodia d'aquesta magnífica òpera.
Liceistas y cruzados, original
Los héroes y les grandeses, ori-
ginal.—La mort de la Paloma.

Preu de cada singlot DOS rals

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral pera certificar. Als corresponents se'ls otorguen rebaixes.

—No, noia, no; sent tu de la dreta y jo de l'esquerra, segons acord dels nostres conspicuos, no podem sopar junts.